

„Și L-a întrebat un dregător, zicând: **Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?** Iar Iisus i-a zis: **Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu.** Știi poruncile: **Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.** Iar el a zis: **Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele.** Auzind Iisus i-a zis: **Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie.** Iar el, auzind acestea, **s-a întristat, căci era foarte bogat.** Și văzându-l întristat, Iisus a zis: **Cât de greu vor intra cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu!** Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu. Zis-au cei ce ascultau: **Și cine poate să se mântuiască?** Iar El a zis: **Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu.**”

(Luca 18, 18 - 27)

Mântuitorul – Bunătatea dumnezeiască întrupată – atrage atenția cu tărie acestui dregător lumesc, care vedea în Iisus doar un om, un învățător, că **Binele e în Cel Unic bun – Dumnezeu – și din acest unic Izvor al binelui ne adăpăm toți**, și așa ne putem afla toți unitatea în bine și adevăr. Apoi îl întreabă: **“Știi poruncile? Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”**. În poruncile divine se află viața divină, viața de veci a Autorului lor: Dumnezeu cel viu. **A păzi poruncile cu acea conștiință că în ele e prezent Cel Veșnic, înseamnă începutul ieșirii din lumea neascultării**, a orgoliului narcisist, a păcatului, a morții, și a intra în lumina zilei celei neînserate a Împărăției lui Dumnezeu. Răspunsul tânărului bogat: **“Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele”** arată această lipsă tragică. Mântuitorul Însuși i-o aduce la cunoștință. **“Încă una îți lipsește: vinde toate câte ai și le împarte săracilor, și vei avea comoară în ceruri; și vino de-Mi urmează Mie”**. **“Una îți lipsește!”**. Un lucru rămâne de trebuință absolută, eternă: **“Unicul necesar” – urmarea lui Hristos, Dumnezeu-Omul, starea în fața Lui**.

Aceasta nu înseamnă să blestemi, să arunci anatema asupra **lucrurilor acestei lumi, care sunt daruri ale lui Dumnezeu. Dar a te închina lor înseamnă a avea soarta lor**. **“Omule, zice un suflet creștin, tu te transformi în ceea ce iubești: în Dumnezeu (după har), dacă tu Îl iubești pe Dumnezeu; în pământ, dacă tu iubești doar pământul”**. Nu poți să nu iei seama că am ajuns atât de pervertiți, încât sufletul nostru ascultă prea mult glasul și chemările celor trecătoare. Ochii, urechile, gustul, mirosul, toate sunt îndreptate spre cele ce o clipă ne îndulcesc și pier. Ne-am pervertit într-atât conștiința, încât să se spună de către unii sărmani “filosofi” că **“în intelect nu există nimic care să nu fi fost înainte de simțuri”**. Și cum **prin simțurile din afară intră cele dinafară, pieritoare, s-a și zis: “Moartea intră prin ferestre”, adică prin simțuri**, care sunt ca niște ferestre zidite în trupul nostru, dar prin care ne-a fost dat să privim, prin toate fapăturile, spre Ziditorul lor. Și ne aducem aici aminte de cuvântul spus de Dumnezeu unui suflet sfânt: **“Lumea face atâta zgomot la urechile voastre, încât glasul Meu nu-L mai auziți”**.

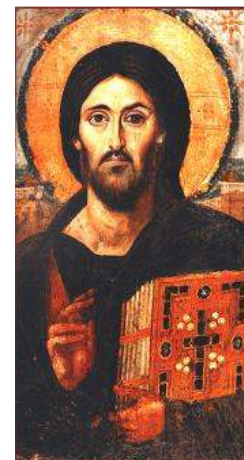
Dregătorul din Evanghelie, **“Auzind acestea (adică urmarea deplină a lui Hristos) s-a întristat, căci era foarte bogat”**. Și Iisus, privindu-l cum se depărta de El întristat, **sclav al lanțurilor lui lăuntrice**, rostește: **“Cât de greu vor intra cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu”**. **“Atunci cine poate să se mântuiască? Iisus a zis: Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu”**. – Taină a iubirii dumnezeiești care ne cheamă mereu. A iubirii Lui, Care, în Hristos, a venit la noi în chipul robului, al săracului, al pelerinului, la ușile noastre, la durerile și lipsurile noastre, și ne spune: **“Eu îți sunt inimii tale de toate: Eu îți sunt tată, Eu frate, Eu mire, Eu casă; Eu îți sunt hrănitor, Eu haină, Eu rădăcină, Eu temelie. Tot ce vrei aceea îți sunt. Ca să nu ai lipsa de nimic. Voi fi în slujba ta. Eu îți sunt și prieten, și oaspe, și cap, și frate, și sora, și mama. Îți sunt toate. Numai poartă-te sincer cu mine. Sărac făcutu-M-am pentru tine, pribeag; rastignitu-M-am pentru tine pe Cruce și am fost pus în mormânt. Sus intervin pe lângă Tatăl pentru tine. Tu ești pentru Mine totul; și frate, și împreună moștenitor, și prieten, și mădular (al trupului Meu). Ce mai vrei încă?”** (Sf. Ioan Gură de Aur).

Părintele Constantin Galeriu - <http://www.crestinortodox.ro>

Calea lui Hristos este calea jertfirii de sine, calea crucii, a batjocoririi de către ceilalți, a neînțelegerii și a morții. Aceasta este calea lui Hristos! **Asta înseamnă „...vino după Mine!”** Lasă calea confortului, a bunăstării, a aparentei mulțumiri și împliniri și **vino pe calea renunțării, pe calea sacrificiului de sine**. Ești cinstit de lume, ți se dau onoruri, ești respectat, laudat, ai un statut social pentru că ești bogat?! Calea lui Hristos este să fii gata să renunți la toate acestea și să primești din partea semenilor disprețul, batjocura, umilirea etc. Paradoxal, aceasta este adevărata cale a împlinirii existențiale și a vieții celei adevărate. Toți suntem flămânzi după fericire și după bucurie, și le căutăm. De aceea îndemn, experimentați! Ascultați un cuvânt la biserică sau citiți Evanghelia, aplicați-l și vedeți! Veți gusta bucuria pe care nu ați avut-o niciodată! Dar noi nu reușim nici măcar să testăm. Vom constata, dramatic, că există potrivnicii! Există înlăuntru nostru un monstru care se împotrivesc acestor experimentări. Există o construcție înlăuntru și în afara noastră, care se împotrivesc să ne recuperăm traiectoria sănătoasă spre Dumnezeu. Este greu. Este greu de unul singur. **Nu poate omul singur. Este, însă, posibil cu ajutorul lui Dumnezeu: „Ceea ce la oameni nu este cu puțință, este cu puțință la Dumnezeu!”**

25 noiembrie – Sf.Mc.Ecaterina (+305) și Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai - este o mănăstire din peninsula Sinai, Egipt. A fost construită pe locul unde se crede că **Moise a văzut Rugul Aprins**, care este și acum viu. Cu toate că este cunoscută sub numele de **Sfânta Ecaterina**, numele său real este **Mănăstirea Schimbării la Față**. Uneori mai este cunoscută ca **Mănăstirea Rugului Aprins**. Este **una din cele mai vechi mănăstiri creștine din lume. Înființată inițial de Împăratul Sfântul Iustinian cel Mare în anul 527**, mănăstirea a trecut prin numeroase schimbări din istoria regiunii, inclusiv invazia islamului, al cărui fondator, **Mohamed însuși, a garantat protecția mănăstirii**. (Mănăstirea încă mai posedă documentul scris de la Mahomed care dovedește acest lucru.) În secolul al IX-lea, locul a fost asociat cu Sfânta **Ecaterina din Alexandria** (ale cărei **moaște** au fost transportate aici în chip minunat) și a devenit unul din loc de **pelerinaj** foarte cunoscut. De asemenea, aici sunt păstrate un mare număr de **icoane** vechi, inclusiv **faimoasa icoană a Pantocratorului din Sinai** (din secolul al VII-lea), și **Scara dumnezeiescului urcuș** (din secolul al XII-lea), o reprezentare iconică a **cărții** cu același nume a **Sfântului Ioan Scărarul**.

Capela Rugului Aprins are hramul Bunevestiri a Maicii Domnului. Altarul capelei Rugului Aprins nu este așezat deasupra sfintelor moaște ale mucenicilor, ca de obicei, ci peste **rădăcinile Rugului Aprins. La câțiva metri de capelă, unde a fost transplântat pentru a se putea construi altarul pe rădăcinile sale, rugul este înfloritor. Se spune că acesta este singurul astfel de tufiș care crește în Peninsula Sinai și că **orice încercare de a răsădi ramuri ale sale în alte părți a eșuat. Pelerinii intră în capelă desculți**, în amintirea poruncii Domnului către Moise: "*Scoate-ți încălțările din picioare pentru că locul pe care calci este loc sfânt.*"**

<http://ro.orthodoxwiki.org>

30 noiembrie – Sf. Ier. Andrei Șaguna (+1873) a fost **mitropolit** al Transilvaniei între anii 1864-1873, rămas în istorie ca vajnic apărător al drepturilor ortodocșilor și românilor din Ardeal. În timpul **revoluției de la 1848**, Andrei Șaguna s-a aflat printre **fruntașii mișcării naționale românești din Transilvania**. La 1 ianuarie 1853 apare **Telegraful Român**, **singurul ziar din România cu apariție neîntreruptă până astăzi**. Începând cu anul 1855, Andrei Șaguna **reorganizează învățământul teologic din Sibiu** sub forma unui **Institut de teologie și pedagogie** (cunoscut în epocă și ca „*Seminarul Andreian*”). A organizat învățământul elementar și mediu ortodox românesc din Transilvania, punându-l sub îndrumarea Bisericii. Începând cu anul 1854, a **organizat peste 800 de școli primare confesionale**. A avut un rol însemnat în întemeierea și organizarea *Asociației transilvane pentru literatura română și cultura poporului român* (ASTRA, care există și azi). **Statutul Organic al Bisericii Ortodoxe Române din Transilvania** (aprobat de stat la 28 mai 1869), după care s-a condus Biserica transilvăneană până în 1925 a stat la baza **Statutului de organizare a întregii Biserici Ortodoxe Române din 1925**, precum și a celui din 1948.

<http://ro.orthodoxwiki.org>

Pilde ortodoxe - Vederea păcatelor proprii : Două femei au venit la un stareț la spovedanie. **Una plângea și spunea că are un păcat greu, iar cealaltă vorbea mai mult despre greșelile altora** și spunea că ea a făcut păcate mai multe dar mici (așa le considera ea). Atunci starețul a zis: - *Duceți-vă în curte: tu, care ai un păcat greu, adu aici un bolovan cât poți să-l duci, iar tu adună pietricelele în șorț, ia cât poți duce.* După ce făcură așa, starețul le zise: - *Acum duceți-vă și puneți-le la loc de unde le-ați luat.* Femeia cu bolovanul îl duse îndată, căci cunoștea locul, dar cealaltă, după o vreme, veni cu șorțul cu pietricele înapoi și zise că nu mai găsește locurile de unde le-a luat. Atunci grăi din nou starețul: - **Păcatul acesteia a fost iertat mai ușor, pentru că s-a gândit mereu la el, iar sufletul tău ramâne împovărat de păcate, pentru că te-ai gândit la ale altora și nu la ale tale, să știi de unde sunt și cum să le înlături.**

În viață mereu vedem păcatele altora și mai puțin pe ale noastre. Cu ale noastre suntem blânzi și milostivi, iar cu cele străine aspri și neînduplecați. De fiecare dată auzim oamenii spunând: „*Dar ce păcate mari am făcut eu?*”. Abia când ajung în fața duhovnicului acei oameni încep să realizeze câte păcate au făcut și despre câte nici nu știau că există, că le-au făcut sau le fac.

Tema catehezei din 24 noiembrie 2013 - Bunurile materiale - darurile lui Dumnezeu, spre împlinirea voii Lui

Programul săptămânii 24 noiembrie – 1 decembrie 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică 24 noiembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) - Pr. Ticu
Duminică 24 noiembrie	17 - 19	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr. Ticu
Luni 25 noiembrie	17 - 19	- Acatistul Sf.Mare Mc.Ecaterina - Pr. Ticu
Miercuri 27 noiembrie	9 - 11	- Sfințirea mică a apei - Pr. Ticu
Vineri 29 noiembrie	9 - 11	- Taina Sf. MASLU
Vineri 29 noiembrie	17 - 19	- Vecernia, acatistul Sf.Apostol Andrei și Litia - Pr. Ticu
Sâmbătă 30 noiembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Sf.Apostol Andrei) și pomenirea celor adormiți - Pr. Ticu
Sâmbătă 30 noiembrie	17 - 18	- Vecernia Duminicii a 15-a după Rusalii – Pr. Dragoș
Duminică 1 decembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Porunca cea mai mare din lege) - Pr. Dragoș
Duminică 1 decembrie	17 - 19	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr. Dragoș